

місцевого самоврядування, їхні посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, які передбачені Конституцією й законами України [3].

Отже, можемо зробити висновок, що правопорядок - це стан фактичної впорядкованості суспільних відносин, що є результатом дії законності. Законність і правопорядок виконують важливу роль для розвитку суспільних відносин, політичної стабільності, підвищення авторитету держави на світовій арені.

Література:

1. Загальна теорія держави і права - М.В.Цвік - Харків: Право, 2002. - 432 с.
2. Теорія держави і права - підручник / О. В. Петришин, С. П. Погребняк, Підручник / О. В. Петришин, С. П. Погребняк, В. С. Смородинський та ін. за ред. О. В. Петришина. – Х. : Право, 2015. – 368 с.
3. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР / Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1996. - № 30. - ст. 141.
4. «Human rights: theory and practice» Peer-reviewed materials digest (collective monograph) published following the results of the First International educational and scientific forum (Poland, January 23-28, 2017) – London: IASHE, 2017. – 184 p. // Kulak N. Natural rights: methods of protection – pp. 12-15.

УДК 340

ХАРАКТЕРИСТИКА ФОРМ ДЕРЖАВНОГО ПРАВЛІННЯ

Студент М.П. Бутенко гр. БП-2-16

Наук. керівник асист. кафедри А.П. Головащук

Київський національний університет технологій та дизайну

Філософська категорія форми держави, поряд із сутністю й змістом, є найважливішою категорією юридичної науки і широко використовується в різних галузях знань, виконуючи організуючу системотворчу роль. Поняття форми держави розкриває взаємозв'язок між окремими аспектами держави, це дає поштовх для розгортання цього поняття «Держава» в цілісну теорію, систему понять. При цьому загальним елементом форми держави є форма правління. Адже держава в організаційному плані виступає як система органів, в якій кожен з них пов'язаний з державою в цілому а також і з іншими державними органами. Форма правління є багатоаспектним явищем тому й вивчається багатьма науками.

Важливе значення має форма правління для державного будівництва, так як дозволяє виявити найбільш суттєві структурно-інституційні характеристики, яких бажано досягти в процесі розбудови

механізму держави. В широкому сенсі державне управління визначається як сукупність усіх видів діяльності держави, тобто всіх форм реалізації державної влади в цілому. Таке розуміння дозволяє нам відокремити державні органи управлінської діяльності від недержавних.

Державне управління являє собою діяльність держави в особі спеціальних державних органів-органів виконавчої влади.

Державне управління-це самостійний вид державної діяльності, який носить підзаконний виконавчорозпорядчий характер органів щодо практичної реалізації функцій і завдань держави в процесі регулювання економічної, соціально-культурної та адміністративно політичної сфери

Необхідність державного управління впливає на ефективне спрямування використання природних, трудових, матеріальних, інформаційних ресурсів, гарантування прав і свободи людини. А також необхідна для досягнення максимальних результатів при мінімальному використанні матеріальних, трудових та фінансових ресурсів.

Функції державного управління являють собою основні напрямки діяльності державних органів щодо забезпечення виконання завдань державного управління. Вони мають конкретний зміст і здійснюються за допомогою конкретних способів і форм правління.

У науковій літературі виділяють дві форми державного правління: монархія та республіка.

Монархія-це така форма правління, за якою верховну владу в державі повністю або частково здійснює одна особа, котра здобуває її на основі кровноспорідненого успадкування або по життєвого обрання [1].

Монархія має такі ознаки: влада глави держави існує історично і не делегується йому народом; влада монарха здійснюється безстроково і передається у спадщину; монарх не несе відповідальності за свої рішення.

На сьогоднішній день існує понад 30 монархій, розглянемо їх різновиди: 1) Абсолютна монархія-це форма правління, за якої вся державна влада зосереджена на главі держави; 2) Обмежена монархія, яка поділяється на: конституційна-це форма правління за якої влада належить парламенту; виконавча-це форма правління за якої влада належить кабінету міністрів; судова-це форма правління за якої влада належить суду який обирається чи призначається.

В парламентських монархіях (Бельгія, Великобританія, Данія, Іспанія, Нідерланди, Норвегія, Швеція, Японія), монарх юридично є главою держави, але участі в управлінні державою фактично не бере. В його можливостях незначні повноваження.

Республіка-це така форма правління, при якій державна влада належить представницьким виборним органам і здійснюється ними. Республіка має такі ознаки: влада глави держави та вищих державних органів делегується їм народом; глава держави вибирається на певний строк; голова держави несе відповідальність за свою діяльність.

Більшість сучасних держав республіки. В демократичних республіках формальне право брати участь у виборах органів влади належить всьому населенню країни, тобто всім громадянам що досягли певного віку.

У науковій літературі виділяють три типи демократичних республік:

1) Парламентська республіка. Президент обирається парламентом. Уряд формується з представників партій, що мають більшість у парламенті. Уряд підзвітний парламенту. Парламент може висловити уряду недовіру, що тягне за собою його відставку. До такої форми правління входять такі країни, як Індія, Італія, Австрія, Німеччина, Туреччина, Ірландія. 2) Президентська республіка. Президент обирається всенародно або колегією виборів. Президент є головою держави і головою уряду. Уряд несе відповідальність перед президентом. Президент має право відкладного вето та інші права (наприклад, розпустити парламент). До такої форми правління входять такі країни, як США, Бразилія, Мексика, Аргентина, Нігерія. 3) Змішана форма правління. Президент обирається всенародно, але він не очолює уряд. Уряд назначається президентом але за згодою парламенту, та є підзвітним президенту та підконтрольним парламенту. До такої форми правління входять такі країни Україна, Франція, Білорусь.

У юридичній науці немає єдиної думки з приводу видів функцій державного правління. Г.В. Атаманчук класифікує функції державного правління на: внутрішні (управління всередині державної управляючої системи) зовнішні (вплив державних органів на об'єкти управління) загальні (що відображають суттєві моменти управління: організація, планування, регулювання, кадрове забезпечення та контроль) специфічні (відображають особливий зміст окремих впливів) [2].

Із зазначеного вище можемо зробити висновок, що функції державного управління класифікуються на 4 типи: функції державного управління як основні напрямлення діяльності органів виконавчої влади; функції державного управління як управлінського права. До цієї групи відносяться такі функції як: забезпечувальна, охоронна, інтеграційна, комунікативна, організаційна, правотворча, функція контролю; за змістом, характером та обсягом впливу: на загальні, соціальні, допоміжні; спрямовані місця впливу, соціально організаційні (вплив державних органів на об'єкт управління) та внутрішньо організаційні (управління всередині державного управлінського апарату).

Література:

1. Загальна теорія держави і права - М.В. Цвік - Харків: Право, 2002.
2. Теория государственного управления - Г.В. Атаманчук.
3. Теорія держави і права. Скакун О.Ф. / Харків 2001.
4. Рабінович П. М. Основи загальної теорії права та держави. Видання 5-те, зі змінами. Навчальний посібник. - К.: Атіка. - 2001.